

Fénysugár

Evangéliumi hitbuzgató és hirtelítő folyóirat

Felelős szerkesztő és kiadó: Zulauf Henrik evangélikus lelkész. — Laptulajdonos: Félé Evangélikus Diakonissza Egyesület. Kiadóhivatal: Budapest, I., Hidegkúti-út 123/a. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang” gyermeklappal együtt: félévre 2 P. 25 fill., többes küldésnél 2 P. Egyes szám ára 20 fill. —

A NAGY ÖRÖM.

Melyik az az út, amelyet az Úr Jézus Krisztus mutat nekünk? »En vagyok az út» — mondja Krisztus. Tehát magával az Úr Jézussal van dolgunk. Ő az út. Az Ő útján kell járnunk. *Mindig Őutána:* ez legyen a jelszó.

Mások számára élni, ahogyan Ő tette, nyomort enyhíteni, fájdalmat csillapítani, ahogyan Ő mint Megváltó megy a világon át.

Isten akaratát akarni, ahogyan Ő teljesítette mindenben Isten akaratát. Tartsunk csendes percek az élet forgatagában, hogy megértsük, mit akar nekünk Isten mondani. Vigyük gondolatainkat Isten bíráló tekintete elé és aldozzuk fel csendesen saját terveinket Istennek.

Felejtsünk el önmagunkról, mint ahogyan az Úr Jézus Krisztus megfelejtkezett önmagáról. Engedelmeskedett Istennek és feláldozta magát miérettünk.

Ki képes erre? Nem elérhetetlen-e ez a kitűzött cél?

De az Úr Jézus Krisztus nemcsak az út, hanem Ő a Megváltó.

Azért vezetett az útja a kereszttig, hogy mi szabadok legyünk és az Ő útján járassunk. Az Ő keresztye a mi megváltásunk. Az Ő halála számunkra életet hozott.

Az Ő tanítványa mondja: »Akiben van a mi váltságunk az Ő vére által.« A kereszttel nem a vége a krisztusi útnak, hanem az áttörése annak a falnak, amely minket Istentől elválaszt.

Aki haza akar menni Istenhez, annak ezen a kapun kell átmennie. A honvágy helyére a hazamenni akarás kell hogy lépjen. Ha az első lépés nehéz is és nagy ára is van, ha a második lépésnél meg is botlunk, az Úr Jézus Krisztus felsegít minket és az út végén felénkragyog az egyetlen örökkévaló öröm, hogy mi Isten gyermekei lehetünk.

Ezt a bizonyosságot már most is a szívünkben hordozhatjuk, ha Krisztusban bízunk. Az Ő Lelke bizonyosságot tesz mellettünk, hogy mi Isten gyermekeinek nevezetünk. Ez igaz! Ez boldogító bizonyosság, ez vet véget minden félelemnek, ez nagy öröm, amelyet Krisztus hoz számunkra. Ez az öröm világítja be életünket, ad nekünk erőt a terhek elhordozásához. Es ez az erő az, amely minden félelmet, mely a mi szívünkben van Istennel szemben, örömmé változtat.

Áhányszor aggodalmakkal telve járom a világot és kérdezem: »Mit hoz a következő nap!« annyszor lépélem az Úr Jézus és szól: »nagy örömet!«. Ez volt az elődeimnek az öröme, az apámnak és az anyámnak az öröme, ezzel az örömmel mentek a halálba, mert tudták, hogy az Úr megkönyörül rajtuk. Es ez a nagy öröm az enyém is. Es ez az öröm minden népé. Megfejtethetlen és nincsen határa.

Bezzel.

Utam bár nem tudom, tudod Te azt . . .

Sötétségben, sikamlós, járatlan útakon ne induljon egyedül az ember. Vezetőre bizza az életét, mert különben bajba jut...

A javítóintézetben megtartott bibliaóra után meglátogattam az intézet kórtermében fekvő betegeket. Beteg a testük, de lelkük még betegebb. Vigaszra, gyógyulásra várnak.

Az egyik kórteremben fiatal, 16 éves leányka fekszik. Innen-onnan két éve már. Pár hónapja nem tud már felkelni ágyából. Őt még nem mótelyezte meg a világ. Tiszta, ragyogó szemét, mely olyan beszédes, reám függesztette. Tele volt kérleléssel, szeretet után való sóvárgással. Megértettem s odaültem az ágya mellé. Míg beszélgettünk, a szomszéd termekből jöttek sorban a többi fentjáró betegek. Azután énekbe kezdtünk: »Az áldott Orvos közeleg, a drága Főpap Jézus...« Úgy éreztük, valóban nagyon közel jött hozzánk Jézus. Az Ő jelenléte templommá tette a kicsiny szobát. Kitérultak a szívek. Egyik a másik után. Sok teher lehullt. Jézusban a szabadítás jött felénk... Az idő eljárt s nekem mennem kellett. A jeges eső tükörsimára öntötte az utat. Sötét is volt már nagyon. Veszély fenyegetett, ha a járatlan úton egyedül elindulok. Es aminthéto-ván álltam a félelmes út előtt, vezetőt kaptam egy intézeti leányka személyében. Hosszú volt még az út a kapuig. Szeretettel felajánlotta segítségét s belém karolva biztatóan mondta: »Tessék csak bátran jönni, én tudom az utat.« A sötétségben, a járatlan úton reabiztam magamat, és baj nélkül értem ki az intézetből.

Mély nyomot hagytak lelkemben ennek a leánykának a szavai: »én tudom az utat.« Úgy érzem, valaki mellém szegődött. Kezébe vette kezemet, biztatólag reám tekint és azt mondja nekem: »Ne félj! Én tudom az utat. A te útadat is jól ismerem.« Jézus Krisztus az Isten szent Fia. Ő az a biztos vezető, aki tudja az utat s akire, ha te is rábízod magadat, célhoz vezet. Haza vezet.

»Utam bár nem tudom, tudod Te azt.«
Es hogy Te tudod, Uram, ez elég nekem.

M. M. dt. 1.

*Utam bár nem tudom, tudod Te azt,
Ebben nyugszik szívem s nem éjt panaszt.
Oly hasztalan hordozni terhemet,
Mit ér, ha éj-napon a szív remeg?*

*Utam s időm is Te jól ismered,
Már rég elkészítéd a tervedet.
Dicsérem én szerelmed s tetteid,
Es nagy kegyelmedet, mely megsegít.*

*Tudod, hogy honnét jó a nagy vihar,
S lecsendesítéd azt, eljössz hamar.
Igy várok én, nem csal meg szent Igéd,
Utam Te jól tudod, és ez elég.*

Krisztus követése.

Gregory lipcei tanárt, nagyon tisztelték és becsülték a tanítványai. A munkások is jól ismerték, akikkel az utcán találkozott. Ismerte mindenki, akinek a szükség idején tehetsége szerint mindig segítségére volt. — Egy szolgálóleány meg keresztül az úton, két kezében nehéz csomagot visz és nem tudja a kaput kinyitni. Az öreg tanár odasiet, barátságosan köszönti a leányt és kinyitja a kaput. — Üvegeserép fekszik a földön, az öreg úr lehajol, felveszi, hogy meg ne sértse valaki a lábát. — Zuhogó esőben megy késő este haza az egyetemről és egy váltókezelőt lát, aki átázva, vacogva áll a sinkeresztződésnél. Gondolkodás nélkül odalép és így szól: »Tessék egy pár fillér, igyék egy csésze forró kávé a kávéházban, majd addig én kezelem a váltót. Ne féljen, nem lesz baj.« Es amíg a váltókezelő megissza a forró kávé, az öreg egyetemi tanár végzi a munkáját.

Róla mondta egyszer valaki: »Még senkit se láttam, akinek az életében ilyen világosan látszott volna a Krisztus követése. Természetes volt számára, hogy szolgált, ahol csak lehetett. Es olyan szeretettel tette, hogy napsugaras melegség áradt az egész lényéből.

„Aki meg akarja tartani az ő életét, elveszti azt.“

Hideg téli időben, elhagyott vidéken haladt a szán. A kocsis észrevette, hogy távol a hóban sötét folt látható, mintha emberi alak volna. »Alljunk meg és nézzük meg« — szolt az utasának. »Miattam megnézheted« — de én ebben a hidegben nem mozdulok el innét« — szolt az utas és jobban bebúrkolozott köpenyegébe. A kocsis leszállt és a hóban csakugyan egy megdermedt, eszméletlen embert talált. Kiszabadította a hóból és addig dörzsölte kezét-lábát, míg élet és melegség tért a dermedt tagokba. Majd vállára emelve, a szánhoz vitte és ott gondosan elhelyezte. Ez a szolgálat néki is hasznára volt, mert az út hátralevő részén már nem fázott. Mikor célhoz értek tűnt ki, hogy az utasnak, aki csak önmagára gondolt, keze-lába megfagyott. Drága árat kellett fizetnie önzéséért.

Ha valaki jöni akar én utánam, tagadja meg magát és vegye fel az ő keresztjét és kövessen engem. Mát³ 16:24.

★

Az ellenség igyekezete mindig odairányul, hogy tőlünk a keresztet elvegye, hogy így kereszt nélkül menjünk át az életen.

A megnyert kegyelemnek hűsége felhasználása.

Ha magunkat a Megváltóra bizzuk, ha lábunkat a Keresztnél és az Igében vetjük meg, akkor helyet készítenk a Léleknek, akkor Krisztus teljességéből merítünk. Ha a Léleknek velünk való közöltetésében biztos léptekkel akarunk előre haladni, akkor annak ez az útja: hitünknek fokozata szerint engedjük, hogy kegyelemért kegyelem közöltessék velünk. Egyik kegyelem a másikat vonzza maga után, folytonos kicserélődés útján. Egyik megnyert kegyelem helyett mélyebbet, nagyobbat kapunk, anélkül, hogy az előbit elveszítenénk. Ehhez a mindig meg-megújuló kegyelemhez azonban nem a Léleknek külön-külön való közöltetése által jutunk, hanem úgy, hogy a már megnyert kegyelem hűsége felhasználása által helyet készítünk a további kegyelem számára, mert minden kegyelemnek megteremkenyítő ereje van, s újabb kegyelmet rejt méhében.

Stockmayer.

A legnagyobb kincs.

A XVI. században a holland vértanúk között volt egy tizennégy éves fiú is. Először egy toronyba vetették, ott majdnem egy évig synlódott. Hat istenfélő férfi is volt oda bezárva. Megkérdezték őket, hogy ragaszkodnak-e a hitükhöz, ha nem, akkor visszamehetnek a feleségeikhez és gyermekeikhez. Ők azonban azt válaszolták, hogy Isten kezébe tették le övéiket. Halálra ítélték őket. Miközben a halálos ítélet végrehajtására vártak, megjelent közöttük egy gróf és így szólt: »Gyermekek, ha ezt a tévánt megtagadod, akkor gondoskodni fogok rólad egész életeden át és magamhoz veszek.« A bátor fiú így válaszolt: »Ha az életemet szeretném és Istent elhagynám, hogy megmeneküljek a haláltól, az nem használna nekem. Az ön kincsei nem szolgálnák javamat. En nagyobb kincsre vágyom a mennyben.« Így halt meg Krisztusnak ez a fiatal, hűsége bizonyágtévője.

Mig nem késő.

Egy ugandai asszony, aki hallotta, hogy a szomszéd kerületben kitört az álmokor, önként vállalkozott a betegek ápolására és a bizonyágtételre közöttük. Amikor figyelmeztették ennek a betegségnek súlyosan fertőző voltára, így szolt: »Az nem baj. Öneik nincs Megváltójuk, nekem pedig van és bizonyágot akarok nekik tenni Róla, míg nem késő.« Aldással szolgált és győzedelmes örömmel költözött az örök hazába.

Vedd fel te is a keresztedet.

Egy fiatal lelkész gyógyíthatatlan torokbajban szenvedett és így nem folytathatta tovább lelkészi szolgálatát. Mit ért így az élete. Nem tudta megérteni Isten akaratát. Felesége minden vigasztalása hiábavaló volt. Egy éjszaka álmot látott. Látta az Úr Jézust, amint szelíd szemrehányással szólt hozzá: »Gyermekek, azt gondolod, én nem tudok a te szenvedésedről? Ameddig a földön jártam, sokszor fáradt voltam, hogy együtt tudjak érezni a fáradtakkal. Egyedül voltam, hogy tudjam, mit jelent az, elhagyottnak lenni. Fájdalmat és halálkinokat szenvedtem, amilyeneket te el sem tudsz képzelni, hogy valóban testvére lehessék azoknak, akik szenvednek. Vedd fel te is a keresztedet és hidd el, hogy szeretet és bölcsesség helyezte azt rád. Ha most nem is érted, egyszer majd meg fogod érteni.« Ez az álom új hitet és új vigaszt adott a kétségbeesett léleknek. Meglátta, hogy Isten más adományt is adhat néki és ezeket és ezeket ért el bizonyágtévő írásaival, akikhez a szava sohasem érhetett volna el.

Forgassuk a szívünkben.

Mesternek neveztek és
nem kérdeztek engem.
Világosságnak mondotok és
nem láttok engem.
Útnak mondotok és
nem jártok rajtam.
Életnek mondotok és
nem kívántok engem.
Bölcsnek mondotok és
nem követtetek engem.
Szépnek mondotok és
nem szerettek engem.
Gazdagnak mondotok és
nem kértek tőlem.
Örökkévalónak mondotok és
nem kerestek engem.
Urgalmasnak mondotok és
nem bíztok bennem.
Nemesnek mondotok és
nem szolgáltok nekem.
Mindenhatónak mondotok és
nem tiszteltetek engem.
Igazságosnak mondotok és
nem féltetek tőlem.
Ha kárhoztatlak titeket, ne vegyétek rossz néven tőlem.

Ezek a szavak a lübecki dóm egyik tábláján olvashatók.

A keresztre elsősorban nem a bűneink valók, hanem mi magunk.

Az Úr a keresztről ismeri meg az övéit.

Útmutató a Szentírás olvasásához.

Apr. 1. II. Sám. 7:17—29. Lk. 22:7—23. Az Úr Jézus együtt volt tanítványaival az utolsó vacsorán. Vágyott a velük való közösségre. Tudta, hogy ebben a földi életben utoljára költi el velük a húsvéti bárányt, mert erre többé nem lesz szükség, hiszen Ő maga, az igazi húsvéti Bárány megáldoztatik értünk. Ekkor szerezte az úrvacsorát, melyben velünk, ha bűnbánattal és hittel vesszük, ma is a legteljesebb közösségre lép.

Apr. 2. II. Sám. 9. Lk. 22:24—30. Isten gyermekeire itt a földön szolgálat vár. Ne akarjunk hát nagyok lenni, uralkodni, hanem tartsuk kegyelemnek, hogy szabad szolgáljunk. »Úgy örül a lelkem, ki sem mondhatom, Hogy szolgálhat Néked, drága Jézusom.«

Apr. 3. II. Sám. 11:1—12. Lk. 22:31—38. A Sátánnak különösképpen az a célja, hogy Isten gyermekeit megejtse. De az Úrnak gondja van reánk, ott áll mellettünk, imádkozik értünk. Milyen erősség ez a kísértések nehez óráiban.

Apr. 4. II. Sám. 11:14—27. Lk. 22:39—46. A getszemáni küzdelem volt az Úr Jézus számára a legsúlyosabb. Emberi eszünk fel sem tudja fogni, mit jelenthetett Neki, a tisztának, szentnek magára venni az egész világ minden terhét, bűnné lenni értünk. Ezért kiált fel így szenvedései tetőfokán: »Atyám, ha akarod, távoztasd el tőlem e pohárt; — de azután így folytatja — mindazáltal ne az én akaratom, hanem a tiéd legyen!« S az Atya azt akarta, hogy a keserű poharat fenékgig kiigya, mert ez volt az ára a mi váltásunknak.

Apr. 5. Zak. 9:8—12. Lk. 22:47—53. Milyen szelíden, szeretettel teszi fel az Úr Jézus a kérdést Júdásnak. Mennyire megkeményedett a szíve, hogy nem tört össze ennyi szeretet láttára. Ide juthat az ember, a tanítvány, ha nem az Úrnak enged.

Apr. 6. Máté 21:1—9. János 12:1—8. Fil. 2:5—11. Zsid. 12:1—6. Lk. 22:54—65. Bekövetkezett az, ami ellen a maga erejében bizakodó Péter annyira tiltakozott; háromszor megtagadta Jézust. De elég volt neki az Úrnak egyetlen tekintete, hogy bűnét keservesen megbánja. Neked elég-e?

Apr. 7. Zsolt. 18:21—31. Lk. 22:66—71. A főpapok és írástudók semmi más vádat nem tudtak Jézus ellen felhozni, mint hogy Krisztusnak, Isten Fiának vallotta magát s a büszke emberi szívnek Isten Fiára, Krisztus királyságára nincs szüksége. Neked a Királyod lehetett-e már s uralkodhat-e az életed minden pontján?

Apr. 8. Zsolt. 22:1—20. Lk. 23:1—12. Krisztus valótlanságban eggyé lettek azok, akik azelőtt egymásnak ellenségei voltak.

Te kikkel vagy egységben, kik a te barátaid?

Apr. 9. Zsolt. 111. Lk. 23:13—25. Pilátus szabadon akarta bocsátani Jézust, de ellenségei egyakarattal kiáltották: »Feszítsd meg őt!« Inkább a lázadó, gyilkos Barabbás bocsáttassék el, mint Jézus. Neked is válaszlanod kell. Jézus választhatod-e s vele együtt az életet, üdvösséget, vagy Barabbást s vele együtt a bűnt és a kárházatot?

Apr. 10. János 13:1—15. Lk. 22:14—20. I. Kor. 11:23—32. I. Kor. 10:16—17. Lk. 23:26—32. Jézust a fájdalom útján sem a saját szenvedése foglalkoztatja, hanem száno szeretettel gondol Jeruzsálem népére, amelyikre pusztulás vár. Ne várj te sem másoktól részvétet a keresztordozás idején, hanem, ha: »Nyomja vállad gondnak terhe? Roskadoznak lépteid? Vedd magadra másnak terhét S meglásd, Isten megsegít.«

Apr. 11. János 19:17—30. Lk. 23:39—46. És. 53. II. Kor. 5:14—21. Lk. 23:33—49. Ott függött a keresztben Isten Fia kimondhatatlan testi és még nagyobb lelki szenvedések között. Tanítványai szétfutottak, körülötte csak az ellenség szidalmazása, gúnyolódása hangzott. S mit tett Ő? Bocsánatért imádkozott ellenségei számára. S azután a kárpit széthasadt, a Megváltó meghalt, hogy néked, nekem nyitva legyen az út a szentek szentjébe, Isten közelébe.

Apr. 12. Zsolt. 118:14—24. Lk. 23:50—56. Arimathiai József, aki eddig is titokban Jézus követői közé tartozott, most bátran odaáll Pilátus elé, hogy elkérje Jézus testét s eltemesse. Oda mersz-e te is állni Jézus ellenségei elé s bizonysgot tenni arról, hogy Jézus tanítványa vagy?

Apr. 13. Márk 16:1—8. Máté 28:1—10. I. Kor. 5:7/b.8. I. Kor. 15:12—20. Lk. 24:1—12. Jézus feltámadott, Jézus él, ez Isten gyermekeinek boldog bizonyossága. El és veled jár, soha nem vagy egyedül s a sír sötétségébe sem kell többé félelemmel nézned, mert: »Bár széjjel-oszlik is porunk, Miként Ő, feltámadunk.«

Apr. 14. Lk. 24:13—35. János 20:11—18. Ap. Csel. 10:34—41. I. Kor. 15:54—58. Lk. 24:13—27. Szomorú szívvel és szomorú arccal halad a két tanítvány az emmausi úton, gyászolják a halott Megváltót, pedig velük megy, velük beszél s nem ismerik fel. Nem ismerik fel, mert nem hittek az Igének s azoknak, akik az Ő feltámadásáról bizonysgot tettek. Nem hasonlítunk-e mi is az emmausi tanítványokhoz?

Apr. 15. II. Sám. 12:1—12. Lk. 24:28—35. Mikor a tanítványok szemei megnyilatkoztak s felismerték Jézusban a feltámadott Megváltót, abban az órában elindultak s megkeresték a többi tanítványokat. A feltámadott Krisztus tanúbizonyosságai megtalálják egymást. S. M. d. ft.